

Ο ΠΑΡΟΙΚΟΣ - ΕΜΠΝ-ΕΛ-ΜΠΑΛΑΝΤ- ΑΝΑΧΩΡΕΙ

Έτυχε σε μένα ο λαχνός να γράψω τα λόγια αποχαιρετηστήρια στον Παναγιώτη τον υποδειγματικό μαθητή μου στα ωραία εκείνα χρόνια της ξενουσιάς και της αθάνατης παιδικής ψυχής. Αργότερα τον συνάντησα στο Λονδίνο στην θέση του προξένου και τώρα στο τέλος για μένα στην θέση του πρέσβη στο Κάιρο.

Δεν είναι από τις συνηθισμένες αναχωρήσεις Διπλωματικών Αρχόντων. Ο Παναγιώτης Βλασσόπουλος που δίκαια ονομάστηκε εμπν-ελ-μπάλαντ είναι ομογενής, ένας από εμάς, μαθητής της Αμπετείου και τώρα τιμημένος με το μεγάλο αξίωμα του Πρέσβη μας κάνει όλους να αισθανόμαστε υπερηφάνεια και θλίψη συγχρόνως διότι Ένας Μεγάλος Κύριος φεύγει.

Προσέφερε πολλά στις Ελληνο-Αιγυπτιακές σχέσεις σε όλους τους βασικούς τομείς. Από καρδιάς παρασημοφορημένος εκτός από τα μεταλλικά ενθύμια, ο Παναγιώτης Βλασσόπουλος θα παραμείνει μαζί μας όπου και αν ευρίσκεται και γι' αυτό θέλουμε να είναι βέβαιος και κάπως ιδιαίτερα εγώ ο δάσκαλός του που για μένα, όπως συνηθίζω να λέγω -δεν μεγάλωσε ποτέ- Στη νέα του θέση ολόψυχα του ευχόμεθα να έχει κάθε επιτυχία διότι αυτή είναι η πορεία των Καταξιωμένων Ανδρών.

Ο Αρχισυντάκτης

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΣΤ' ΜΑΘΗΤΙΑΔΑ

Η Αμπέτειος Σχολή και φέτος, για τρίτη συνεχή χρονιά, έλαβε μέρος στην ΣΤ' Μαθητιάδα που διοργανώθηκε στην Πρώτη Σερρών από 11 έως 16 Μαΐου 2007 υπό την αιγίδα του ΥΠ.Ε.Π.Θ. Οι εκπαιδευτικοί του σχολείου Λάμπρος Μπενοβίας και Αλκυόνη Μαλεκάκη συνόδευσαν τους παρκατάω επτά μαθητές μας που συμμετείχαν στις αθλητικές εκδηλώσεις: Καλογεροπούλου Έλλη, Καπασσά Δημήτρα - Ελένη, Χούρι Δημήτριο, Μόρκος Εμμανουήλ, Ελ. Αλλάφ Χοσάμ, Αμπντ Ελ Σαχίντ Μαριάννα και Άζερ Μίριαμ.

Και φέτος τα παιδιά μας ένιωσαν τη χαρά της συμμετοχής σε μια μεγάλη αθλητική και πολιτιστική γιορτή, που τους έφερε σε προσωπική επαφή με μαθητές από σχολεία όλης της Ελλάδας και ελληνικά σχολεία του εξωτερικού, βίωσαν τις ολυμπιακές αξίες της ευγενούς άμιλλας, της συναδέλφωσης, της συμμετοχής χωρίς το άγχος της νίκης και γνώρισαν μια όμορφη περιοχή της χώρας μας καθώς και στοιχεία της ελληνικής παράδοσης, μέσω των περιπτέρων που λειτουργούσαν εκεί.

Οι μαθητές μας επέστρεψαν ενθουσιασμένοι από την εμπειρία αυτή που ενίσχυσε το δεσμό τους με την ελληνική πατρίδα και θα τους αφήσει όμορφες αναμνήσεις.

Θέμα έκθεσης: «Η σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα σε ποια στάση ζωής καλεί το σύγχρονο νέο και ποια στάση επιλέγουμε εμείς»

Υπό την επιμέλεια της φιλόλογου Μαρίας Υδραίου.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ολές και βιαστικά διατυπωμένες ιδέες αλλά και η κοινωνία μας με την υποκρισία της έμπλεξαν έμπλεξαν τα πράγματα κα σε συνδυασμό με τη βαθιά μεταβολή των ηθών χαλάρωσε κάθε είδους όριο στις σχέσεις των δύο φύλων με συνέπεια να δημιουργηθούν άπειρα προβλήματα τα οποία δεν υπήρχαν ούτε σε τέτοια έκταση ούτε σε τέτοια ένταση και κατέβασαν χαμηλά το θέμα, στο επίπεδο της ψυχοπαθολογίας δίνοντας στο ζήτημα μια τροπή που αντί να ευκολύνει, δυσκολεύει τη λύση του.

Το πρόβλημα του sex υπάρχει σε όλες τις ηλικίες. Δεν είναι μια ορμή που γίνεται αισθητή μόνο σε μια ορισμένη περίοδο της ζωής. Είναι ένας οργανικός αναπαλμός που προορίζεται να υπηρετήσει μια σημαντική βιολογική σκοπιμότητα, είναι μια ορμή από τις σημαντικότερες για την εκτέλεση του προγράμματος της ζωής, αλλά και ταυτόσημη με τη φλόγα της, αφού μόνο όταν σβήσει η ζωή παύει να γίνεται κι αυτή αισθητή. Όσο είναι ζωντανός ο οργανισμός θα βασανίζεται από αυτή, γιατί ως την τελευταία του πνοή ο άνθρωπος βρίσκεται στην υπηρεσία της ζωής και υπακούει στους ορισμούς της. η σεξουαλική ορμή είναι μια πανίσχυρη δύναμη, την οποία θα πρέπει να σεβαστεί μαθαίνοντας αλλά και εφαρμόζοντας τους νόμους της. Είναι μια διαρκής, αδάμαστη αναζήτηση, μια ακαταγώνιστη ανάγκη του ανθρώπου που ποτέ δεν ικανοποιείται οριστικά, γιατί ακατάπαυστα ανανεώνεται από μέσα της. Όσο ικανοποιείται τόσο γίνεται πιο μαρτυρική, διότι η ικανοποίηση τη διεγείρει περισσότερο. Έτσι δημιουργείται στον άνθρωπο ένα κενό που ζητάει την πλήρωσή του, η πλήρωση όμως ανοίγει νέο κενό που κι αυτό απαιτεί πλήρωση κ.ο.κ. χωρίς να κλείνει ποτέ αυτή η σειρά με τα κενά και τα πλήρη της, παρά μόνο προσωρινά. Δηλ. η φορά προς το στόχο και το φτάσιμο του στόχου αντί να του δώσει

ευφροσύνη και εσωτερική ηρεμία, τον διεγείρει ακόμη περισσότερο, δημιουργεί μέσα του μεγάλο κενό και τον βασανίζει. Και όλο αυτό έχει αποτέλεσμα την απελπισία!

Η επιθυμία του τον σπρώχνει να αναζητήσει νέα ικανοποίηση με την ελπίδα, ότι αυτή θα είναι πια και η οριστική. Έτσι μπαίνει σε ένα λαβύρινθο που δεν έχει διέξοδο, η απόλαυση που δοκιμάζει δεν τον γεμίζει παρά τον αδειάζει περισσότερο. Η φύση όμως άφησε στον άνθρωπο την ελευθερία επομένως την ευθύνη να διευθύνει τις ορμές του.

Μόνο πνευματικά καταξιωμένη η ορμή του sex μπαίνει ειρηνικά στη ζωή του ανθρώπου και εναρμονίζεται με την αξιοπρέπεια του. Το sex πειθαρχεί μόνο όταν ο άνθρωπος επιδίδεται σε πνευματικούς αγώνες με τον εαυτό του αλλά και με τους άλλους. Μια επιδίωξη που υψώνει και εξευγενίζει τη ψυχή είναι ο έρωτας. Η μετάβαση από την επιθυμία στον έρωτα γίνεται με την τρυφερότητα, την στοργή, την εμπιστοσύνη, τον θαυμασμό και την παρέμβαση μιας ευγενούς ευαισθησίας στην ορμή του ανθρώπου δηλ. την αγάπη. Κι έτσι από την επιθυμία γεννιέται ο έρωτας. Στον έρωτα όσο περισσότερο δίνεται κανείς τόσο πλουσιότερος επιστρέφει στον εαυτό του. Το πρόσωπο που αγαπά ερωτικά υπάρχει απέναντί του όχι απλώς ως ισάξιο αλλά ως περισσότερο άξιο από αυτόν.

Γενικά, το ερωτικό στοιχείο έχει τεράστια σημασία για τη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ανθρώπου και γενικότερα στην τροπή του ανθρώπινου πεπρωμένου.

Ο άνθρωπος δημιουργεί πολιτισμό και εξευγενίζεται από τότε που έμαθε να πειθαρχεί αυτές τις χρησιμότητες αλλά και τόσο επικίνδυνες ορμές γι' αυτό και εμείς δεν θα πρέπει να αφήσουμε την εσωτερική μας ζωή χωρίς πρόγραμμα και χωρίς επιδιώξεις.

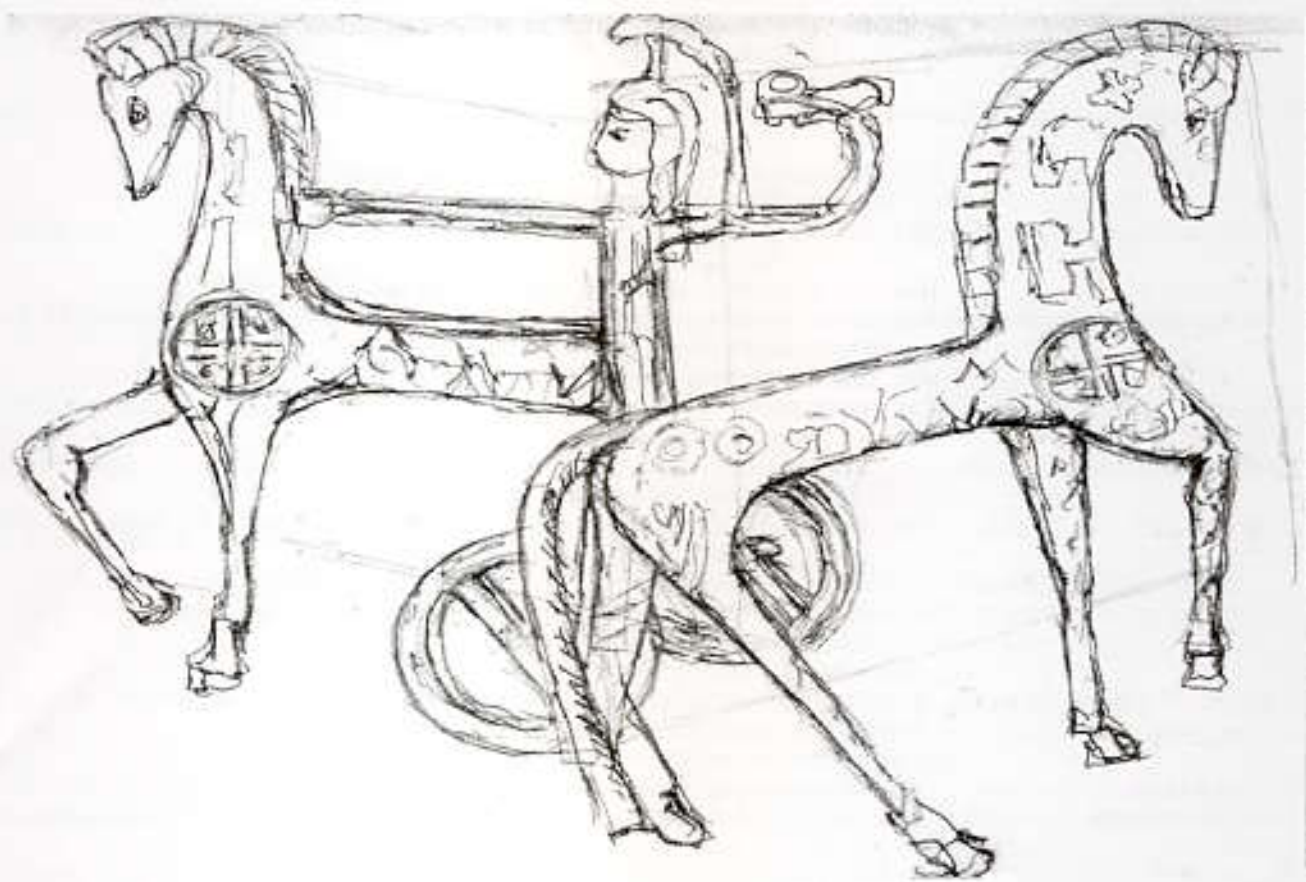
Μάμαλη Ελένη (Α' Λυκείου)
Αμπέτειος Σχολή

Από το ημερολόγιο της Μεγάλης Ελλάδος Γ. Δροσίνης 1924

Το άρθρο αυτό αποτελεί το πρώτον μέρος μιας ανεκδότου μελέτης περί του αισθήματος της φύσεως εις τα Δημοτικά Τραγούδια μας: Εις το δεύτερον μέρος περιλαμβάνονται τα δένδρα, τα άνθη και οι καρποί, λκαι εις το τρίτον τα βουνά, τα ποτάμια, η θάλασσα και τα ουράνια φαινόμενα.

ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΑ ΣΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΑΣ

Αν επιχειρήσει κανένας να γράψει μια Ελληνική Λαογραφική Ζωολογία, συμπληρώνοντας και πλαταίνοντας ότι τόσο ωραία είχε αρχίσει ο καημένος ο Γρανίτσας, θα παρατηρήσει αμέσως πως το υλικό, που του δίνουν τα δημοτικά τραγούδια μας, είναι φτωχικό και περιορισμένο. Πολλά ζώα κ' αι πουλιά, άγρια και ήμερα, συχνά πάντητα στην Ελλάδα και σμιγμένα αχώριστα με τη ζωή του ανθρώπου, και μάλιστα του γεωργού κ' αι του βοσκού, ούτε ονοματίζονται καν στα δημοτικά τραγούδια μας ενώ τα βρίσκουμε τόσο συχνά στις παραδόσεις, στους μύθους, στα παραμύθια, στα παιδιάτικα στιχουργήματα, στα ξόρκια κ' αι στα λαϊκά ανέκδοτα. Γι' άλλα πάλι γίνεται μόνον περαστικά και πράμερα κάποιος λόγος, ενώ μερικά, πολύ λιγοστά, είναι ξέχωρα αγαπημένα κ' αι συχνotraγουδημένα.

Α' Μέρος

Για θεριά πολύ σπάνια και γενικά μιλούν τα δημοτικά τραγούδια:

Γ' είν' ο αχός που ακούεται κι η βρονταριά η μεγάλη;

Μήνα βουβάλια πολεμούν μήνα θεριά μαλλιώνουν;

Μόνον στου Ακρετικού κύκλου το τραγούδι ο Διγενής καμαρώνοντας για τα κατορθώματά του λέει πιο ξάστερα:

Τρακόσια αρκούδια σκότωσα κι εξηνταδύο λιοντάρια.
Ένα θεριό παράξενο, σα μυθικό τέρας, θέλει να σκοτώσει κι ο παλικαράς, άλλος Διγενής, του κρητικού τραγουδιού:

Μάνα, δεν κολατσώ, μάνα, δεν κάνω γόμο,
σι δε σκοτώσω το θεριό που ναι στην καλαμιώνα,
κι έχει τσι κεφαλές διπλές, τα μάτια δυό ζευγάρια,
τα δόντια σημοφύτεντα και την ουρά μεγάλη,
τα νύχια του λεονταριού...

Ο Ρουμελιώτης κλέφτης ξεφυχώντας ζητά απ' τους συντρόφους του να μην τον αφήσουν άθαφτο στο βουνό:

Συντρόφοι, μη μ' αφήσετε σε τούτ' τον έρμο τόπο,
εδώ τ' αγρίμια να με φάν' κι αρκούδια να με σκίσουν.

Η βλάχα η όμορφη κι η βλάχα η πωινεμένη, που δε θέλει να φύγει πια απο του μπέη τα σεράγια, κάνει μια κατάρτα:

Λύκος να φάει τα πρόβατα και τσάκαλος τα γίδια.

Στο Ακριτικό τραγούδι της Ηλιογέννητης η κακή μάνα του Κωνσταντή αφήνει έξω τη μαγεμένη νύφη της και τη σπαράζουν τσα δαμασμένα θεριά της:

Μόν' έκλεισε την πόρτα της κι έλυσε τα θεριά της.

Άλλη κακή πεθερά απο ζήλια για τη νύφη της, που τη φέρνει ο γιός της κανούργια νοικοκυρά στο σπίτι, τη φαρμακώνει με φίδια μαγειρεμένα:

Μάγεψα, που μαγίρεψες πολλά φαριά του γάμου, μαγίρεψε της νύφης μου τριών φιδιών κεφάλια, της όχεντρας και της γαλιάς και της μονομερίδας.

Η μονομερίδα είναι κάποιο φανταστικό φίδι, που το νομίζει ο λαός πως έχει στην κάθε άκρη του από ένα κεφάλι και δεν έχει ουρά.

Σ' ένα άλλο Ακριτικό τραγούδι η αντρεπωμένη αμαζόνα λιγερή δείχνεται φιδοστολισμένη:

Αντρίκια ντύθη κι άλλαξε και παίρνει τ' άρματά της
φίδια στρώνει το μαύρο της κι οχιές τον καλγώνει
και τους αστρίτες του κακούς τους βάνει φτερνιστήρια.

Τα φίδια είναι και το σκιάχτρο των τάφων ο πεθαμένος λέει σε κάποιο μούρολόγι:

Τίποτες δεν εσκιάχτηκα, μόνο το πρώτο βράδι,
που ήταν τα φίδια σταπρωτά και οι οχιές πλεγμένες
κι ένα φιδάκι κολοβό στα μάτια με κυτάει.

Απ' όλα τ' αγρίμια, τα λάφια και τα ζαρκάδια-πρώτα τα λάφια - συχνοπερπατούν μεσ' στα δημοτικά τραγούδια μας:

Αγρίμια κι αγριμάκια μου, λάφια μου μερωμένα,
πέτε μου που ναι οι τόποι σας, και που ντα χειμαδιά σας;
Βουνά είν' εμάς οι τόποι μας, γκρεμά τα χειμαδιά μας,
τα σπηλιάρικια των γκρεμών η φύλαξίς μας ούλη.

Κάποτε τα λάφια γιορτάζουν για τη γέννηση κόρης ή αγοριού, που τους μοιάζειο στη λεβεντιά και στη χάρη:

Όταν σ' εγέννα η μάνα σου είχαν τα λάφια σκόλη,
ή και χαρίζουν κάτι απο τη δική τους ομορφιά στη λιγερή:

Έχεις δυο μάτια ελάφινα.

Άλλοτε πάλι έρχονται για να θρηνήσουν την κακοτυχία τους. Η λαφίνα μάννα μοιρολογάει το χαμένο μοναχοπαίδι της:

Όλα τα λάφια βγήκανε κι όλα δροσολογιούνται και μια λαφίνα ταπεινή δεν πάει κοντά με τ' άλλα. Όλο τ' απόσκημπερπατεί κι αντίξερβα κοιμάται κι σπ' ερή γάργαρα νερό, θολώνει και το πίνει.

Κι ο Ήλιος την αρέτησε και την ξαναρωτάει:

Μωρή λαφίνα ταπεινή, δεν πας κοντά με τ' άλλα μόνο τ' απόσκημπερπατείς κι αντίξερβα κοιμάσαι;

Ήλιε, πότε μ' αρέτησες που με ρωτάς και τώρα;

Δώδεκα χρόνους έκανα στέρφα χωρίς μοσκάρι, κι από τους δώδεκα κι εμπρός εγέννησα μοσκάρι, και κυνηγός εφύλαξε, ρίχνει και το σκοτώνει κι εμένα δεν εσκότωσε παρέξ το μοσκοπούλι!

Στο τραγούδι αυτό ζητούν μερικοί να βρούν τάχα αλληγορική σημασία: Λαφίνα λένε την Ελλάδα, που θρηνεί για το χαμένο αγώνα του Λάμπρου Κατσώνη.

Και σ' άλλο τραγούδι βλέπουν πάλι το γέρικο λάφι και το νέο ζαρκάδι, σαν ένα γεροκλέφτη κι ένα κλεφτοπαλικάρο κυνηγημένους από τους Τούρκους.

Ο κυνηγημένος γεράλαφος συντροφεύει με το ζάρκαδο για να κλάψει τα χαμένα του νιάτα, που του κάνουν δύσκολη τη σωτηρία από τους κυνηγούς κι από τα σκυλιά:

*Πέρα και στον Όλυμπο,
και στα κοντοέλατα,
κάθονταν γεράλαφος
κι ούλο κλαίν' τα μάτια του,
χένουν δάκρια κόκκινα,
κόκκινα και πράσινα
κι ούλο καταγάλαζα.
Ζάρκαδος επέρναε,
στέκει και τον ρώταε:
Τι έχεις, μπρέ γεράλαφε,
κι ούλο κλαίν' τα μάτια σου,
χένουν δάκρια κόκκινα,
κόκκινα και πράσινα
κι ούλο καταγάλαζα;
Ήρταν Τούρκοι στο χωριό,
έχουν και λαγωνικά,
εβδομήντα δύο σκυλιά.*

Ο ζάρκαδος προσφέρεται παλικάρισμα να παρασύρει αυτός τους κυνηγούς και τα σκυλιά για να γλυτώσει το γερο-σύντροφό του:

*Γω τα παίρνω στο κοντό
και τα ρίχνω στα νησιά,
στα νησιά, στα πέλαγα.*

Ανώφελη θυσία, γιατί χένονται την ίδια μέρα κι οι δύο:

*Ίσα με το δαιμόνιο
πίσανε το ζάρκαδο,
κι ίσα με το θάμπωμα
πίσαν το γεράλαφο.*

Από ένα κυνήγι λαφιού χάθηκε ο Διγενής. Το λάφι όμως εκείνο, που ξεβαρρεύτηκε να χτυπήσει δεν ήτον από τα συνηθισμένα αγρίμια- ήτον το στοιχειωμένο λάφι:

*Επέτιχα και βάρεσα το στοιχειωμένο λάφι,
που 'χε σταυρό στα κέρατα κι αστέρι στο κεφάλι,
κι ανάμεσα στο δίπλατο που 'χε την Παναγία.
Αυτό το κρίμα μ' έσωσε και θέλω να πεθάνω.*

Από τα ζώα του σπιτιού και της δουλειάς: τα σκυλιά, τα' άλογα, τα βόδια και τα γιδοπρόβατα βρίσκονται καθημερινά ολόγυρα στον άνθρωπο, που ζει την ελεύθερη ζωή του γεωργού και του βοσκού. Κι όπως απ' όλα πρωτεύει το σκυλί, θάπρεπε να 'χει και τη μεγαλύτερη θέση στα δημοτικά τραγούδια. Κι όμως πουθενά δε βρίσκεται άξια τραγουδημένο. Το εναντίο μάλιστα, αυτός ο φύλακας, ο πιστός, ο άγρυπνος, ονομάζεται κακό σκυλί από κείνον που ίσα, ίσα επιβουλεύεται την ησυχία και την τιμή κάποιου σπιτιού:

*Στην παραπάνω γειτονιά, στην παρακάτω ρούγα,
εκεί καθόταν μια γριά, καθόταν κι ένας γέρος,
είχαν κι ένα κακό σκυλί κι ένα όμορφο κορίτσι.
Κύριε, μ' να πέθαινε η γριά, να πέθαινε κι ο γέρος
και να φορούσε το σκυλί, να πάρω το κορίτσι.*

Συνεχίζεται

Έδω ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Με την ευκαιρία των ετησίων γυμναστικών μας επιδείξεων δεν είναι άσκοπο νομίζω να ανατρέξουμε δι' ολίγον εις την ιστορία των αθλητικών εκδηλώσεων της ελληνικής αρχαιότητας.

Αρχαιότητα πάντοτε η θρησκεία συνδέονταν με τους αγώνες, οι οποίοι ήταν αφιερωμένοι εις Θεούς και εορτάζονταν προς τιμήν των. Ως γνωστό οι αγώνες ήσαν τέσσερεις: Τα Πύθια προς τιμήν του Απόλλωνος, τα Νέμεα προς τιμήν του Διός, Ισθμια προς τιμήν του Παλαίμωνος και οι Ολυμπιακοί προς τιμήν του Διός. Επισημότεροι όμως των αγώνων τούτων ήσαν οι Ολυμπιακοί οι οποίοι γίνονταν κάθε τετραετία.

Ο πρώτος που θέσπισε τους αγώνες αυτούς ήτο ο Ίδαίος Ηρακλής. Όταν η Ελλάς εφθείρετο από εμφυλίους πολέμους, στάσεις και λοιμούς και ο Ίφιτος, βασιλεύς των Ηλείων, πήγε εις τους Δελφούς δια να ρωτήσει τον Θεό με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να λήξει το κακό αυτό, ο Θεός διέταξε να ανανεώσει τους Ολυμπιακούς αγώνες. Ανανέωσε λοιπόν ο Ίφιτος τους αγώνες κατά μεν τον Ερατοσθένη το 884π.Χ. κατά δε τον Καλίμαχον το 828π.Χ. Δια την διεξαγωγή των αγώνων εξελέγοντο προ της εορτής δέκα ελλανοδίκες, εννέα των οποίων δίκαιζαν όλους τους Έλληνες, που έρχονταν εις την Ολυμπία από όλη την Ελλάδα. Τρεις απ' αυτούς κανόνιζαν τα των ιπποδρομιών και άλλοι ήταν επόπτες του πεντάθλου.

Ως πρόεδρος των εορτών είχε οριστεί ο Ζεύς και αυτές συνίσταντο από θρησκευτικές τελετές, από αγωνίσματα και ιπποδρομίες. Πρώτος αγών που είχε ταχθεί, ήτο του δρόμου του οποίου το μήκος ήτο 600 πόδες. Κατά την 14^η, όμως, Ολυμπιάδα το μήκος διπλασιάστηκε (διάυλος) και την 15^η πάλι Ολυμπιάδα τριπλασιάστηκε ή δωδεκαπλασιάστηκε (δόλιχος). Κατά την 17^η Ολυμπιάδα εισήλθε εις τα αγωνίσματα ο δρόμος οπλιτών και κατά την 18^η η πάλη.

Ο αγών του πεντάθλου εισήχθη την 38^η. Δια

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

να αποδειχθεί κανείς νικητής εις το πεντάθλο έπρεπε να ανακηρυχθεί νικητής και εις τα πέντε αγωνίσματα, τα οποία ήταν: Άλμα εις μήκος- Δίσκος- Δρόμος- Ακόντιον- Πάλη.

Βραδύτερο εισήχθησαν οι αγώνες της ανακλινοπάλης, του δίσκου, της πυγμής και του παγκρατίου, το οποίο συνίστατο από πάλη και πυγμή. Εις το αγώνισμα αυτό οι ηττημένοι όφειλαν να βεβαιώνουν την ήττα των με ένα σημείο και δια τούτο οι αγέρωχοι Σπαρτιάτες μη ανεχόμενο να ομολογήσουν τον εαυτό τους ως ηττημένο, απείχαν

πάντοτε από το αγώνισμα του παγκρατίου. Μόνο κατά το 632 π.Χ. εισήχθησαν εις τους Ολυμπιακούς αγώνες οι αγώνες παιδών και τα διαγωνίσματα ποιήσεως και μουσικής. Οι ιπποδρομίες κατ' ανάγκη περιορίζονταν μόνο μεταξύ των πλουσίων, που αμιλλώντο να επιδεικνύουν εις αυτές όλη την μεγαλοπρέπεια και δεν ήταν όπως όλα τα άλλα αγωνίσματα ελεύθερα εις όλους τους πολίτες πάσης τάξεως. Τα ιπποδρομικά αγωνίσματα τα οποία θεσπίστηκαν κατά την 93^η Ολυμπιάδα, συνίσταντο από δρόμο δύο τελείων ίππων, στην επόμενη όμως Ολυμπιάδα αγωνίζονταν επάνω εις άρματα.

Τα έπαθλα που απονέμονταν, κατ' αρχάς ήσαν πολύτιμα όπως εκείνα που περιγράφει ο Όμηρος. Κατόπιν όμως το μόνο βραβείο που εδίδετο ήτο ένας απλός κλάδος ελαίας που εκόμισε ο Ηρακλής ψηλά από τα βόρεια. Η πατρίς των Ολυμπιονικών απολάμβανε την Ελλάδα μεγάλων τιμών. Δια τους Ολυμπιονίκας ο Σόλων κατά τη νομοθεσία του όρισε να βραβεύονται με πεντακοσίας δραχμάς. Εις δε την Σπάρτη τοποθετούντο πρώτοι κατά την μάχη. Αλλά οι τοιοῦτοι νικηταί δεν απελάμβανον τιμών μόνο εις την ιδιαίτερα πατρίδα των, αλλά ετιμάντο και από άλλα κράτη, όπου προσεκαλούντο συχνά δια να εγγραφούν μεταξύ των πολιτών των.

Χριστοφόρος Εμμανουήλ
(Ε' Ι Κλασσικού)

Εντυπώσεις μου από το Βιβλίο «Χαμένοι στη Ζούγκλα»

Το βιβλίο για το οποίο θα σας μιλήσω έχει τίτλο «Χαμένοι στη Ζούγκλα» και είναι του Ερρίκου Σιέγκεβιτς. Αυτό το βιβλίο πήρα και το διάβασα από την βιβλιοθήκη της τάξεώς μου. Πρόκειται για δύο παιδιά μηχανικών της διώρυγας του Σουέζ που ζούσαν στο Πόρτ-Σαϊντ, την Νέλη και τον Στάς που τους απήγαγαν κάτι βεδουίνοι για να εκδικηθούν τους γονείς των και που τους μεταφέρουν περιπλανώμενοι μέσα στη Ζούγκλα.

Στο βιβλίο αυτό μου έκαναν εντύπωση πολλά πράγματα. Μου έκανε εντύπωση το θάρρος του μικρού Στάς, ο οποίος αν και δεν είχε περάσει την παιδική του ηλικία, όμως έδειξε τόση ανδρεία και τόση αποφασιστικότητα. Πρώτα φρόντιζε για την μικρή Νέλη, η οποία ήταν και αυτή θύμα της απαγωγής, που έκαναν εναντίον τους οι άλιστοι και κατόπιν δια τον εαυτό του. Μου έκανε εντύπωση το θάρρος του μικρού, που όταν πήγε εμπρός στον Ματχή, ο οποίος τότε ήταν μεγάλος και τρανός, του ομίλησε με μεγάλη υπερηφάνεια και θάρρος χωρίς να φοβηθεί ότι η ζωή του κρεμόταν από λεπτό σε λεπτό από μια λέξη μόνον του Ματχή. Αλλά θαύμασα και την ανδρεία του μέσα στη ζούγκλα, όπου είχαν περιπλανηθεί και ζούσαν ανάμεσα στα θηρία και τα άγρια δένδρα και την ανυπόφορη ζέστη και τις θανατηφόρες αρρώστιες. Η αποφασιστικότητάς του και η αφοσίωση στη μικρή Νέλη που θα πέθαινε από τους ελώδεις πυρετούς που μάστιζαν όλη τη ζούγκλα, αν δεν ήταν αυτός, ήταν μεγάλη. Μέσα στο πυκνό σκοτάδι της ζούγκλας κατευθύνθηκε προς το μέρος που είδε την φωτιά, μα το θάρρος του δεν πήγε στα άδικα, διότι κοντά στην φωτιά ήταν ένας Ευρωπαίος που τον έδωσε κινίνο, που χρειαζόταν δια την Νέλη. Μου έκανε εντύπωση η αμάθεια των αγρίων λαών, που ζούσαν σε μερικές περιοχές και νόμιζαν τη Νέλη για καλό δαιμόνιο και μάλιστα όταν διάβασα πως ένας από αυτούς πιο έξυπνος από τους άλλους είχε κάνει ένα είδος ταμπούρλου και το χτυπούσε και του πήγαιναν δώρα, διότι νόμιζαν αλλιώς ότι το κακό δαιμόνιο θα τους κατέστρεφε. Μου έκανε εντύπωση η πίστη του μικρού νεγρου που λεγόταν Κάλι και ήταν υιός ενός βασιλέως αυτών των λαών. Επίσης η αντοχή του μικρού Στάς που είχε να πει τρεις μέρες νερό δια να το αφήσει στη Νέλη. Δούλεψε με πολύ κόπο τον

καιρό που ήταν στο Σουδάν και μου έκανε εντύπωση ότι μπορούσε να φέρει λίγα ξερά σύκα και χουρμάδες στη Νέλη σηκώνοντας πέτρες και λάσπη, ενώ αυτό το παιδί πρώτα ήταν πλουσιόπαιδο.

Στο τέλος κατόπιν πολλού κόπου και αγωνίας κατόρθωσε να φέρει εις πέρας αυτήν τη μεγάλη περιπέτεια, που την αντιμετώπισε με θάρρος και με μεγάλες θυσίες, βρίσκοντας τους γονείς του και παραδίδοντας τη μικρή Νέλη στον πατέρα της. Μ' αυτούς αργότερα έγιναν μια οικογένεια.

Σάκκας Δημήτριος (Γ' Εμπορικού)

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟ ΠΑΡΟΝ

Μια ωραία και ηλιόλουστη ημέρα ξεκινήσουμε από τον Πειραιά με το πλοίο Κυκλάδες για να πάμε εις την νήσο Πάρον. Το πλοίο σφύριζε τρεις φορές και εγώ γεμάτος περιέργεια κοιτούσα δεξιά και αριστερά. Το λιμάνι του Πειραιώς ήταν γεμάτο από αραγμένα πλοία. Το ταξίδι μας ήταν υπέροχο και στην πορεία μας συναντήσαμε τρία μεγάλα δελφίνια που προσπαθούσαν με μεγάλα πηδήματα να μας περάσουν. Αφού φθάσαμε μετά από 6 ώρες ταξίδι, πήγαμε και μείναμε στους συγγενείς μας. Αρχισαν οι εκδρομές. Το πρωί πήγαινα στο μπάνιο. Εκεί κοντά ήταν το λιμάνι γεμάτο βαρκούλες και καΐκια. Κατόπιν πήγαινα και στο περιβόλι μας. Εκεί μέσα έχει λογιής-λογιής άνθη και πολλά καρποφόρα δένδρα. Όπως ελιές, ροδιές, λεμονιές, πορτοκαλιές, μανταρινιές και συκιές, έχει και ένα κομμάτι αμπέλι που κάνει ωραία σταφύλια. Εις τα διάφορα άνθη πηγαίνουν πολύχρωμες πεταλούδες και μεταφέρουν τη γύρη από άνθος σε άνθος. Έκανα επίσης και αρκετή γαϊδουρο-ιππασία. Εις το βάθος του περιβολιού υπάρχει και μια μεγάλη στέρνα που ποτίζει το περιβόλι αφού γεμίσει. Πήγα κα στην Παναγιά την Κατονταπυλιανή. Αυτό το ταξίδι μου άφησε πάρα πολλές και καλές εντυπώσεις.

Κωνσταντίνος Κόντζας (Ε' Δημοτικού)

ΚΑΔΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

مجلة كادموس تصدرها المدرسة العبيدية رئيس التحرير المسئول د. كوثان

ΑΡΙΘ. 60

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1958

ΤΙΜΗ Γ.Δ. 5.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ

Τα πουλάκια τα αγαπώ πολύ. Κυνηγούν αδιάκοπα και αλύπητα τα βλαβερά έντομα. Τα έντομα δεν είναι μόνο εχθροί στα σπαρτά, αλλά και στον άνθρωπο διότι θα ερήμωναν τη γη, αν δεν έστελνε ο καλός Θεός τα πουλάκια, κάθε πρωί επισκέπτονται τα σπαρτά, όπως ο γιατρός τον άρρωστό του και εξολοθρεύουν τα σκουλήκια και τα έντομα. Για να μην υποπτεύεται ο εχθρός, τα πουλάκια τραγουδούν αδιάκοπα. Χιλιάδες έντομα,

κουνούπια, μύγες και άλλα θανατώνει ο Καλογιάννος που είναι μισή μπουκιά το κορμάκι του. Όταν ο γεωργός οργώνει το χωράφι ο Καλογιάννος τον παρακολουθεί όλη την ημέρα σαν πολύπειρος εργάτης. Τα πουλιά μικρά και μεγάλα είναι πολύ χρήσιμα στον γεωργό. Τα καημένα τα πουλάκια! Τι χαριτωμένοι καλοί φίλοι είναι στον άνθρωπο! Πόσο τα' αγαπά!

Θωραϊδής Παναγ. (Ε' 2 Δημοτικού)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΠΟΥΤΝΙΚ

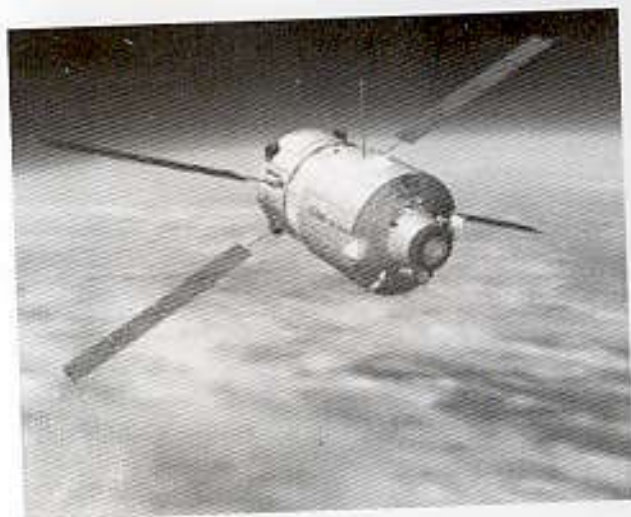
Ατέλειωτα γυρνά η γη γύρω από τον άξονά της, διαγράφοντας μέσα στο χάος της ανυπαρξίας και της ιωνιότητας, την ομαλή τροχιά της και παρασέρνοντας στο στροβίλισμα αυτό τον από χιλιάδες χρόνια κάτοικό της τον άνθρωπο.

Και ο διαρκής αυτός κύκλος της γης επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, το κύλισμα της ζωής της ανθρωπότητας αργά και σταθερά οδηγείται προς τον ιδανικό και το ανώτερο, το οποίο είναι και ο αιτιώδης λόγος της δημιουργίας και της υπάρξεως του ανθρώπου.

Τοιουτοτρόπως ο άνθρωπος ορμώμενος από τις προδιαθέσεις και το λογικό με τα οποία τον προίκισε ο Δημιουργός τους, κατέκτησε τα πάντα και εκμεταλλεύθηκε ότι είχε να του προσφέρει η γιγαντιαία αυτή κρύπτη των θησαυρών και έφθασε εις ανώτερα πνευματικά επίπεδα εις τα οποία τον οδήγησε η τάσις του προς γνώσιν και κατάκτησιν των πάντων.

Εις τοιούτον λοιπόν επίπεδον γνώσεως είναι σήμερον ο άνθρωπος και σαν να έχει κουρασθεί από την έρευνα των γήινων θησαυρών, στρέφει τους οφθαλμούς του εις το διαρκές αυτό άπειρον τούτον περιβάλλει, με την ελπίδα κάποτε να το κατακτήσει και αυτό.

Η προσπάθεια αυτή, όπως και κάθε άλλη, μακρύνει από τις σκέψεις των πολεμικών προπαρασκευών, έχει δημιουργήσει εις τον επιστημονικό στίβο μίαν άμιλλα μεταξύ των διαφόρων συνασπισμών και βεβαίως αυτή δεν δύνανται παρά αν έχει και τα επακόλουθά της εις την εξέλιξη του βίου εις την γενικότητα του και εις τα επί μέρους αγαθά. Και ήδη ο άνθρωπος έκαμε το πρώτο βήμα εις την εκπλήρωση της μέγιστης αυτής κατακτήσεως του Σύμπαντος, αποστέλλων ο ίδιος δικούς του πλανήτες του άπειρου, εν ίδει

ανιχνευτών δια να του προετοιμάσουν τον δρόμο, ο οποίος θα χαρακτηρίζεται από πρόοδο και όχι από καταστροφή.

Τοιουτοτρόπως νέοι ορίζοντες, ευρείς όσον, ουδέποτε ανοίγουν μπροστά του και το μέλλον ελπιδοφόρο κατευνάζει και εξαλείφει τα πάθη σκορπίζοντας εις τας καρδίας όλων τη χαρά του νέου και του ωραίου, τον θαυμασμό δια το ύψος της σκέψεως του σημερινού ανθρώπου. Ωστε η εκτόξευση αυτή των προδρόμων της κατακτήσεως του Σύμπαντος δεν πρέπει να θεωρηθεί ως ο καλύτερος οίωνός, ο οποίος προαναγγέλλει και υπόσχεται έναν κόσμο καλύτερο, μια ζωή ευτυχέστεραν και ημέρας ευημερίας και ευδαιμονίας δια τους πάντας. Υπό τους οίωνούς αυτούς τους αισίους υποδεχόμεθα την νέα κατάκτηση του πνεύματος μας.

Εμ. Ρουπαλιώτης (Στ' Πρακτικού)

ΚΑΔΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

مجلة كادμος تصدرها المدرسة العتيبة رئيس التحرير المسئول: كونايس

ΑΡΙΘ. 60

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1958

ΤΙΜΗ Γ.Δ. 5

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΒΟΛΙ

Σε κείνο το ψηλό δενδρί
από τη βρύση
κελαϊδούν
και χαίρονται τη φύση.

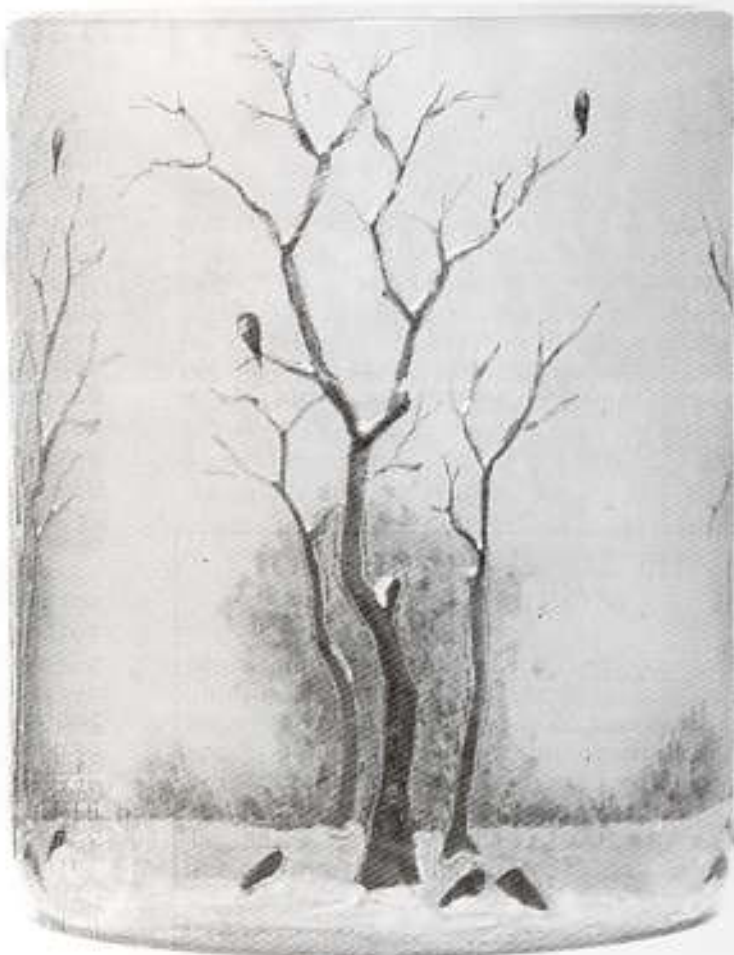
Φαίνονται νάναι χαρωπά
φαίνονται ταιριασμένα
ποιος ξέρει τι να λεν γλυκά
ευτυχισμένα.

Ξάφνου προβάλλει κυνηγός
τους έστησε καρτέρι
και να, κτυπάει τα πουλιά
το άσπλαχνό του χέρι.

Το ένα φεύγει μακριά
μα τα' άλλο το καημένο
λαβώθηκε μες τη καρδιά
κα πέφτει ματωμένο.

...Τώρα σε κείνο το δενδρί
πουλί είν' μοναχό του
το ταίρι του θα σκέφτεται
και κλαίει το χαμό του.

Κώστας Γεωργίου
(Στ' Κλασσικού)

ΠΑΘΗ

Το περισσότερο μέρος των καταδικαζόμενων από τους νόμους κολάζονται, διότι δεν εφρόντισαν να χαλινώσωσι τα πάθη εις την νεαράν αυτών ηλικία.

Πρέπει από την νεανικήν ηλικίαν να προσέχει κανείς τας σκέψεις του, έκαστον των λόγων του, τα βλέμματά του, διότι το πρώτον παράπτωμα ευκολώτατα συνοδεύεται από δέκα άλλα τοιαύτα. Εις την περίοδον αυτήν του αναβρασμού, του οποίου η φλόξ, ως ηφαιστειον εκρήγνυται εις τας φλέβας των ανθρώπων πρέπει να ίσταται κανείς επί των επάλξεων εάν θέλει να διατηρήσει την ισορροπία της ψυχής του. Εις

τα ολίγα αυτά έτη της νεανικής ηλικίας πρέπει κανείς να επιδείξει γενναιότητα δια να λάβει αργότερον την αμοιβή του, εάν δε όχι τότε η φύση δύναται να εκδικηθεί με πύρινη ρομφαία. Απατάται ο νομίζων, ότι αδύνατος δεικνυόμενος εις την νεότητά του δύναται να έχει ισχυρότερον χαρακτήρα όταν φθάσει εις μεγαλυτέραν ηλικίαν.

«Ο εαυτόν νικών είναι γενναιότερος του επάλξεις κυριεύοντος, ουδέ δύναται η ανδρεία να χωρήσει υψηλότερον».

Κώστας Γεωργίου (Στ' Κλασσικού)

ΚΑΔΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ
مجلة كادμος تصدرها المدرسة الميمنية رئيس التحرير المستول ث. كوثامس

ΑΡΙΘ. 60 | ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1958 | ΤΙΜΗ Γ.Δ. 5.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΣΤΗ ΜΠΑΡΜΠΑΡΙΑ

Εκείνο το χρόνο, οι σφουγγαράδες του Αιγαίου μυρίζονταν γενναίο ψάρεμα σφουγγαριών.

Από την άνοιξη κιόλας ετοιμάζονταν και οι Σκιαθίτες να κατέβουν στη Μπαρμπαριά, να τρυγήσουν τον πολύτιμο γι' αυτούς θησαυρό της θάλασσας.

Σ' όλα τα μικρά λιμανάκια βαστούσε μία ζωηρή κίνηση.

Γέροι, νέα παιδιά, μεσόκοποι άνδρες και γυναίκες ανασκουπωμένες, όλοι δούλευαν εντατικά κάτω από τις καυτερές όσο και ξωγόνες ακτίνες του ανοιξιιάτικου ήλιου...

«Μπάρμπα Ξυλένα, δεν θα 'ρθεις και προς τα δω επιτέλους να μου διορθώσεις την αποθήκη μου; φώναξε ο καπετάν- Σιφωνιός, ένας θαλασσόλυκος πενηντάρης ψηλός ίσαμε και πάνω και γερός σαν τριαντάχρονος άνδρας. Με

τα φαρδιά και ηλιοκαμένα στήθια του σκεπασμένα από πυκνές μαύρες τρίχες, που ανακατωμένες όπως ήταν έμοιαζαν με θάλασσα φουρτουνιασμένη, ανασκουπωμένος με τις πλατιές χερουκλές του, τις γεμάτες ροζούς, σταυρωμένες πάνω στα στήθια, στεκόταν στην κουπαστή όρθιος, με τον ιδρώτα της ολοήμερης δουλειάς στο μέτωπό το, κόκκινος σαν αστακός. «Μπάρμπα- Ξυλένα, ξαναφώναξε, δεν κοιτάς και από το έρημό μου, να το πω;»

Στην πρόσκλησή του όμως δεν έλαβε απάντηση. Ή δεν ακούστηκε ή ο Ξυλένας έκανε τον κουφό.

-Μαστόρηδες να σου τύχουνε, στέναξε ο καπετάν- Σιφωνιός σηκώνοντας τους πλατιούς του ώμους.

Ξυλένα, ή μπάρμπα- Ξυλένα ονόμαζαν στο χωριό εκείνο της Σκιάθου τον μόνο σχεδόν μαραγκό της προκοπή. Κοντός, με μύτη που κοκκίνιζε

συχνά από το κρασί, με πέντε ή έξη τρίχες στο γυαλιστερό του κεφάλι, ο Μπάμπας- Ξυλένας ήταν εκείνες τις μέρες στις φούριες του. Ο καθένας ήθελε να διορθώσει κάτι στο καϊκι του. Πολλοί να καρφώσουν μερικές σανίδες, άλλοι να επιδιορθώσουν την αποθήκη της «μηχανής» τους.

Εκείνος όμως μόνο στις μεγάλες επιδιορθώσεις καταδεχόταν να πηγαίνει.

-Δεν έχω εγώ καιρό για χάσιμο με τέτοια μικροπράγματα, έλεγε στους πολλούς, τονίζοντας εκείνο το «εγώ» με δικτατορία. Παρ' όλες λοιπόν τις προσκλήσεις του καπετάν- Σιφωνιού δε δεχόταν με κανένα τρόπο να τον εξυπηρετήσει...

Οι μέρες περνούσαν γοργά και ζωηρά, κι έτσι ήλθε τέλος η ημέρα της αναχωρήσεως. Οι μηχανές έβγαιναν μια-μια από το λιμανάκι και συναντιόταν στο πέλαγος. Πίσω τους άφηναν ένα κόσμο αγαπημένο, γεμάτο ελπίδες και φόβους συνάμα για το μέλλον.

Οι σφουγγαράδες έφτιασαν όλοι ακέρατοι στην Μπαρμπαριά, χωρίς δυσκολίες.

Από την πρώτη μέρα άρχισε το ψάρεμα. Οι δουλειές πήγαιναν καλά και χωρίς πολλά δυστυχήματα. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι από την σοδειά. Ο καπετάν- Σιφωνιός όμως αυτή τη χρονιά, δεν είχε τύχη, θαρρείς και το καϊκι του ήταν στοιχειωμένο και όπου πήγαινε εξαφανιζόταν τα σφουγγάρια.

«Σφουγγαράδες που μου τύχαν φέτο, γκρίνιαζε ο καπετάνιος φουριόζος. Και στη Σμύρνη να κατεβαίνανε θα βγάζανε κάτι περισσότερο». Τα παλικάρια τους έπιανε το φιλότιμο και βουτούσαν αράδα. Αλλά τίποτε σχεδόν. Λίγα σφουγγάρια κι αυτά της κακής ώρας. Γαρίδα το μάτι του καπετάνιου για μελάτι.

Απεφάσισε λοιπόν ο καπετάν- Σιφωνιός με δύο-τρεις άλλους που 'χαν κι αυτοί «κεσάτια» να μείνουν λίγες εβδομάδες περισσότερες από τους άλλους. Όλα θα πήγαιναν καλά εάν μια μέρα, ενώ είχαν ανοιχθεί στο πέλαγος, δεν χαλούσε ο καιρός. Ήταν μεσημέρι, όταν έξαφνα ο ήλιος σκοτεινιάσε. Άρχισε να φυσά δυνατός νοτιοδυτικός άνεμος. Ο καπετάν- Σιφωνιός είχε μυριστεί από νωρίτερα κάτι άσχημο. Και η ξαφνική αυτή αλλαγή το επιβεβαίωσε. Διάταξε τους ναύτες να βρίσκονται όλοι στη θέση τους και αυτός όρθιος πάνω στο τιμόνι, με τα στήθια, τα φοβερά εκείνα στήθια, που ήταν εκείνη τη στιγμή πιο άγρια, πιο υπερήφανα κι απ' αυτήν ακόμη τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, ξέσκαπα, ανασκουμπωμένος, με την χαίτη του ξέμπλεκη από τον αέρα, έβλεπε με βλέμμα υπερήφανο την απροσπεφωμένη αντίπαλό του. Είχε ήδη δώσει νότια διεύθυνση στο καϊκι του. Οι ναύτες έχοντας πεποιθήση στον καπετάνιο τους, εκτελούσαν τις διαταγές τυφλά. Ο αέρας λυσσομανούσε πλέον πάνω στα ξάρτια του караβιού. Ψιλή στην αρχή αλλ' αργότερα

δυνατή ξέσπασε η βροχή. Πελώρια κύματα σηκώνονταν μπροστά στη μηχανή, σαν θεριά, απειλώντας να την παρασύρουν στα βάθη. Σε μια στιγμή σηκώθηκε, σαν να σπρώχνεται από χιλιάδες φιδίσια χέρια, ψηλά, πλάγιασε ύστερα τόσο, ώστε πολλοί νόμισαν ότι ήλθε η ώρα και ετοιμάστηκαν να πηδήσουν. Ένα ναυτάκι μάλιστα, το Γιαννάκι, το μοναχοπαίδι, της κυρά- Βρασσύδας ρίχτηκε στη θάλασσα να σωθεί! Δυστυχία του! Δεν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα και ο δυστυχισμένος μούτσος, βρισκόταν μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά.

Κανείς δεν σκέφτηκε να τον σώσει. Ήταν αδύνατο. Πάλεψε μερικά λεπτά με τα κύματα. Δεν μπόρεσε όμως. Βυθίστηκε μέσα στη θάλασσα. Για μια στιγμή ένα χέρι φάνηκε, μια στριγκιά φωνή ακούστηκε μέσα στον πανζουρλισμό των στοιχείων της φύσεως και έπειτα τίποτε. Η θάλασσα άνοιξε αγόρταγα ακόμα μια περισσότερη φορά ένα από τα άπειρα στόματα της και τον κατάπιε. Με το πέπλο της σκεπάστηκε και χάθηκε το Γιαννάκι της κυρά- Βρασσύδας. Χάθηκε για τη μανούλα του την άμοιρη και τους φίλους. Όχι όμως παντοτινά. Κάποτε θα συναντηθούν κάτω από τις αγκάλες του Αβραάμ για να ζήσουν πλέον μαζί για πάντα... Όλοι οι ναύτες είχαν αφήσει τις δουλειές τους και κοιτάζαν αφηρημένα το μέρος όπου προ ολίγου είχε χαθεί ο Γιαννάκης, όταν ένα άλλο πελώριο κύμα τους τίναξε από τις θέσεις τους. Ο καπετάν- Σιφωνιός στη θέση του με μια επιδέξια τιμονιά συγκράτησε το καϊκι πλεούμενο. Γυρίζει το βλέμμα του δεξιά. Η μηχανή του καπετάν- Αλέξη και ότι καπετάν- Αναγνώστη συγκρούστηκαν και έγιναν χίλια κομμάτια. Ένας κρότος, λίγες φωνές που καλούσαν σε βοήθεια και ύστερα τίποτε. Λίγα ξύλα έπλεαν ακόμη στην επιφάνεια, σαν ντροπιασμένοι νικημένοι παλαιστές που πολεμούσαν όμως ακόμη.

Οι βροντές και οι αστραπές συνεχίστηκαν επί μια ώρα.

Ο καπετάν-Σιφωνιός, όπως έλεγε αργότερα, στη ζωή του δεν έδωσε τόσο ωραίες τιμονιές, όσο εκείνη την ημέρα.

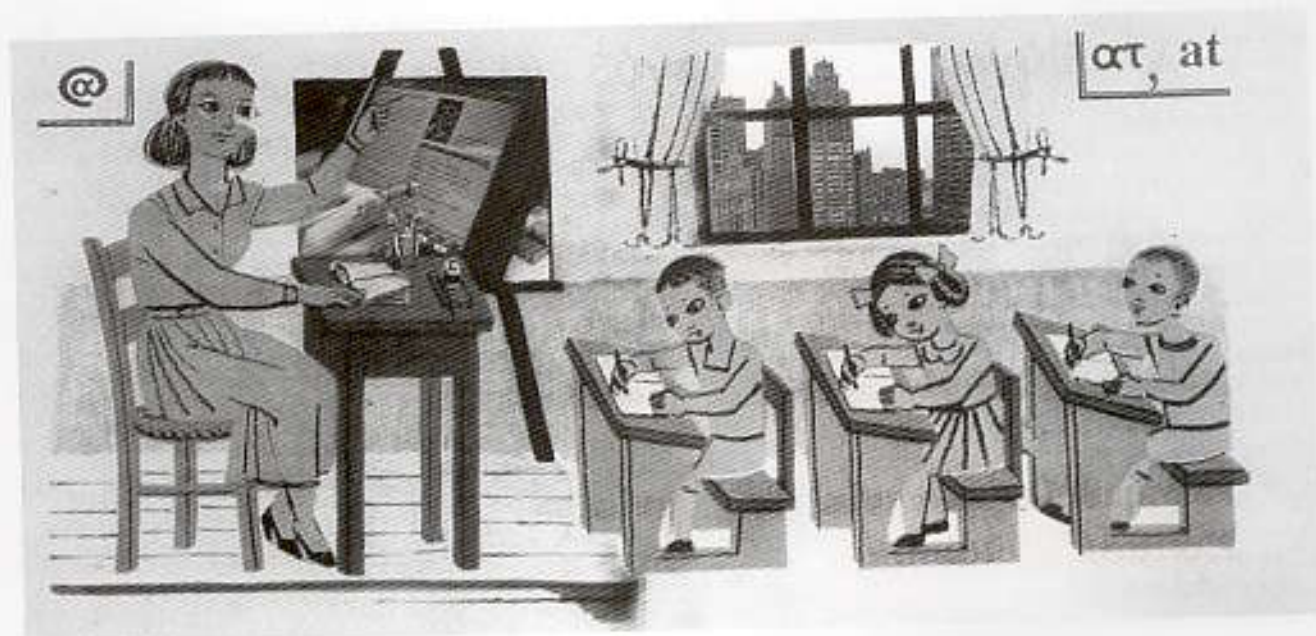
Σιγά-σιγά τα στοιχεία της φύσεως καθησύχασαν σαν χόρτασαν από το χαμό τόσων ψυχών. Ο ήλιος εφάνηκε λαμπρός και η μηχανή έφτασε στη στεριά. Οι ζημιές ήταν μεγάλες. Δύο κατάρτια είχαν σπάσει η αποθήκη είχε ανοίξει και τα μισά σφουγγάρια είχαν χυθεί στο νερό.

Έλειπαν ακόμη και δύο ναύτες. Ο Γιαννάκης και ο Δημητρός που τον είχε χτυπήσει ένα κατάρτι στο κεφάλι...

«Αχ, αυτός ο μπάμπας- Ξυλένας, με κατέστρεψε, έλεγε ύστερα ο καπετάν- Σιφωνιός. Αν ερχόταν να διορθώσει την αποθήκη, δεν θα έχανα τη μισή σοδειά μου. Μαστόρηδες να σου τύχουνε!»

ΚΑΚΟΥΡΗΣ (Α' Γυμνασίου)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

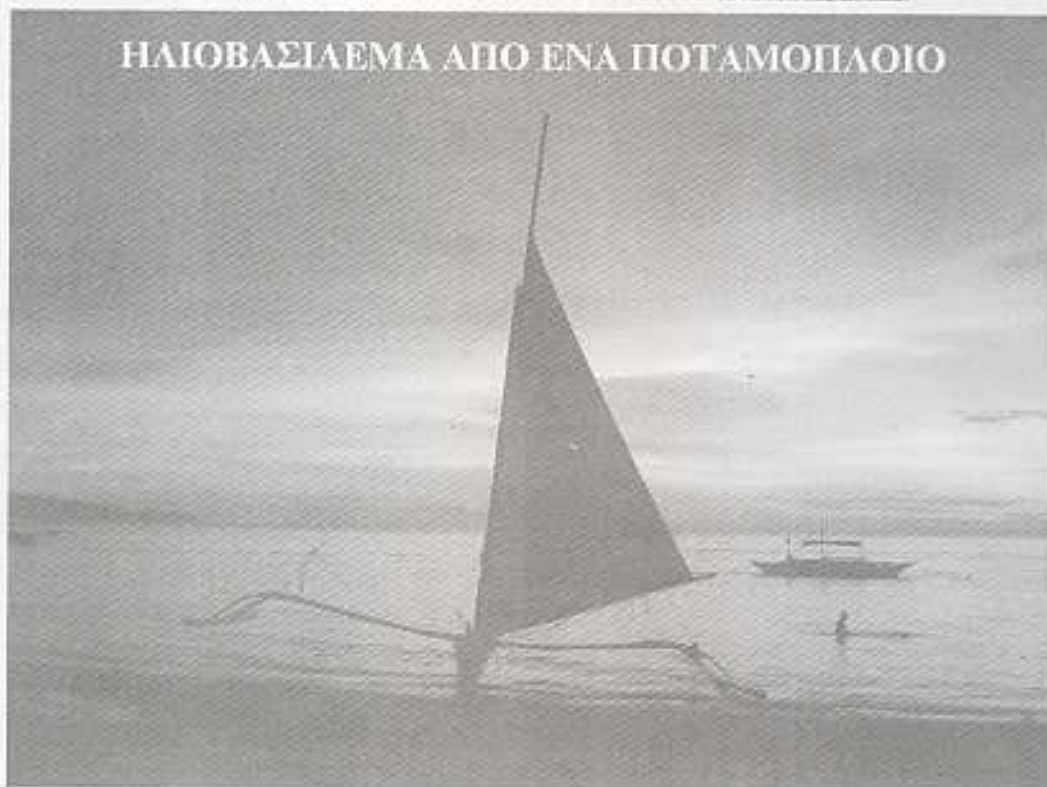

Πολλές φορές περνώ από το σχολείο εις το οποίο πέρασα τα παιδικά μου χρόνια χαρούμενα. Θυμούνται τα ολίγα μαθήματα που είχαμε και γελά. Τα παιχνίδια που παίζαμε ξένοιαστοι ήταν χαριτωμένα. Θέλαμε να κάμουμε τους μεγάλους. Τρέχαμε, σκουντουφλούσαμε, πέφταμε κάτω και πληγωνόμεθα. Παλεύαμε, ξεσχιζόμεθα. Αλλά εκείνη η ποδιά που μας επέβαλλαν να φορούμε μας έδινε στα νεύρα. Διότι όπως σας είπα θέλαμε να κάμουμε τους μεγάλους. Είμεθα και άτακτοι και όταν μας έδερναν ή μας έκαναν παρατηρήσεις θυμώναμε. Θυμούνται την πρώτη φορά που πήγα στο σχολείο με τον πατέρα μου. Σαν παιδί βεβαίως που βλέπει ένα παράξενο πράγμα, έτσι κοίταξα και εγώ το σχολείο με τους μικρούς και μεγάλους, που διάβαζαν, έγραφαν και στο διάλειμμα έπαιζαν. Ήταν σαν ένα μπουλούκι από μελισσάκια εις την κυψέλη. Ήμουν ευχαριστημένος, αλλά όταν ο πατέρας μου ετοιμάστηκε να φύγει και να με αφήσει εις αυτό άρχισα τα κλάματα. Έπειτα όμως από ολίγο καιρό το συνήθισα όπως και τα μαθήματα. Αυτή ήταν η πρώτη συνάντησή μου

και του σχολείου. Θυμούνται το αλφάβητο πώς μας μάθαιναν. Ολη την ημέρα άκουγες Α, Β, Γ κτλ., διότι το μυαλούδάκι μας που ήταν έως τότε ξένοιαστο δεν καταλάβαινε. Τα θρησκευτικά μου άρεσαν πολύ. Παρακαλούσα να είχα κάθε ημέρα. Αλλά έλα που έρχονταν τα μαθηματικά και μας έκοβαν την όρεξη. Θυμούνται επίσης τις διδασκάλισσες με τι προσοχή και υπομονή μας δίδασκαν. Αλλά όταν μεγαλώσαμε ήλθαν τα δύσκολα μαθήματα και οι ξένες γλώσσες. Πρώτα τα γαλλικά, έπειτα τα αγγλικά και τέλος τα αραβικά. Τώρα θα σας πω και τα μαθήματα που μου άρεσαν. Πρώτα απ' όλα, όπως σας είπα, τα θρησκευτικά. Έπειτα τα Ελληνικά γενικώς, δηλαδή ελληνικά, επειδή ήταν η γλώσσα μου, τα φυσικά, η ιστορία, η γεωγραφία και τέλος τα γαλλικά και τα αγγλικά. Αλλά μου άρεσαν και τα παιχνίδια. Αυτές είναι οι αναμνήσεις μου από το Δημοτικό σχολείο, και όπως μερικοί συγγραφείς λένουν, τα απομνημονεύματά μου.

Α. ΚΟΝΩΝΗΣ (Β' Γυμνασίου)

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΥΜΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΟΤΑΜΟΠΛΟΙΟ

Ξνα ελαφρό αεράκι φυσούσε εκείνο το απόγευμα. Τα θολά νερά του ποταμού κυλούσαν αργά και μόνο ο έλικας του ποταμόπλοιου τα ανατάραζε στο πέραςμά του γοργά και γέμιζε για λίγο την επιφάνεια του ποταμού με υπόλευκο αφρό.

Εγώ καθισμένος σε μια ψάθινη πολυθρόνα πάνω στο ποταμόπλοιο κοιτούσα σα μαγεμένος τη γύρω φύση.

Απότομες άγριες και ακαλλιέργητες πλαγιές λοφίσκων κατέβαιναν ως το ποτάμι. Που και που πάνω στον καθάριο ουρανό παρουσιαζόταν κανένα συννεφάκι που σε λίγο χανόταν πίσω από τις πλαγιές.

Που και που κανένα πουλί εμφανιζόταν στο καθάριο ουρανό έκανε μερικές βόλτες κελαηδώντας και το κελάηδημα αυτό χανόταν. Έσβηνε γοργά πίσω από κανένα λόφο. Σε λίγο η γύρω φύση αργά-αργά άρχισε να αλλάζει οι απότομες πλαγιές λίγο-λίγο έδωσαν τη θέση τους στις γόνιμες πεδιάδες της κοιλάδας του Νείλου.

Στον ορίζοντα φάνηκαν πάλι μερικά συννεφάκια, και σε λίγο τα άσπρα συννεφάκια άρχισαν να μου φαίνονται πορτοκαλιά.

Μα γιατί, σκέφτηκα, έγιναν πορτοκαλιά;

Την απάντηση πάλι μου την έδωσε η φύση, η μεγάλη μας μητέρα που λέμε πως την ξέρουμε καλά και όμως πάντα κρύβει για μας παραξενιές και εκπλήξεις.

Ο ήλιος έδυε.

Ο χρυσός δίσκος του ακόμα, λίγο και θα χανόταν στο βάθος του ορίζοντα. Οι ακτίνες του οι τόσο θαυματουργές για όλο τον κόσμο έριχναν και σήμερα τις τελευταίες αναλαμπές τους στο ξεφύλλισμα μιας ακόμα μέρας, δίνοντας στα σύννεφα το ροζ και το πορτοκαλί εκείνο χρώμα που μας είναι τόσο αγαπητό και γέμιζαν την ατμόσφαιρα μ' ένα θαμπό φως που σιγά-σιγά χανόταν.

Η νύχτα ξυπνούσε αλλού για ν' αντικαταστήσει τη μέρα στη διασκέδαση, αλλού για να προσθέσει στο σκοτάδι της ψυχής κα το σκοτάδι της νύχτας. Για άλλος τέλος, φορέας χαράς, για άλλους λύπης.

Στον ουρανό σαν αναγκαίο επακολούθημα φάνηκαν κα τα' άστρα.

Νύχτα κιόλας σκέφτηκα! Αλήθεια πως κυλά γοργά η ζωή!!!

Α. ΡΟΥΣΟΓΛΟΥ (Δ' Γυμνασίου)

«Χριστούγεννα - Πρωτοχρονιά στο Ξενοδοχείο»

KINETTA BEACH BUNGALOWS

21-12-2007 έως 2-1-2008

Από Παρασκευή 21 Δεκεμβρίου 2007 - έως Τετάρτη 2 Ιανουαρίου 2008 Με ελάχιστη δαπάνη, μάς δίνεται η ευκαιρία να περάσουμε όμορφα τις γιορτές.

Πληροφορίες στην κα Βεατρίκη Βλασσοπούλου τηλ. 210-9845663 ή 6944 - 843427

«ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ»

Κυριακή, 27 Ιανουαρίου 2008 και ώρα 18:30

Αίθουσα εντευκτηρίου ΣΑΕ, οδός 3^{ης} Σεπτεμβρίου 56, στον 1^ο όροφο.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 150 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

Όσοι Αμπετιανοί θέλουν να βοηθήσουν για να φτιάξουμε ένα Άλμπουμ για τα 150 χρόνια της Σχολής και έχουν φωτογραφίες από τα σχολικά τους χρόνια, να μας τις στείλουν στη διεύθυνση «Σύλλογος Αμπετείου Σχολής - Δορυλαίου 26- Αθήνα 11521» (σημειώνοντας τα ονόματα των φωτογραφισθέντων), ή με e-mail .gr
Ευχαριστώ από το Διοικητικό Συμβούλιο

Αγαπητοί Αμπετιανοί,

Μέσω της ιστοσελίδας μας
www.ambetios.gr

θα μπορείτε να διαφημίζετε τα προϊόντα σας και τις παροχές σας με μοναδικό σκοπό τη μεταξύ μας υποστήριξη. Οι διαφημίσεις θα είναι μικρές σαν card-visit και όποιος θέλει θα κάνει link από το διαφημιστικό του στην ιστοσελίδα του.

Για περισσότερες πληροφορίες:
κα Μπαρμύλλη τηλ: 6973828880
ή στο

e-mail: info@ambetios.gr

Θερμή παράκληση προς όλα τα μέλη του
Συλλόγου μας.

Μην καθυστερείτε τις συνδρομές
σας. Μπορείτε να τις καταθέτετε στη:

NOVA BANK
υποκατάστημα Αμπελοκήπων
Αρ. Λογ/σμού: 0002385525

Η επιβίωση του ΚΑΔΜΟΥ είναι στα χέρια σας.

Η αλληλογραφία σας μπορεί μέσω διαδικτύου να είναι εύκολη, άμεση, χωρίς έξοδα και χρονικούς περιορισμούς. Οι διευθύνσεις μας είναι:

kadmos32@hotmail.com
kadmos32@yahoo.com

Περιμένουμε τις ιστορίες, τις αναμνήσεις, τις
φωτογραφίες από τα Αμπετιανά σας χρόνια.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Από τον Tony Hadzi στην Αμερική λάβαμε επιστολή ευχαριστιών για τον ΚΑΔΜΟ που του στείλαμε. Έχει πρόθεση να βοηθήσει τη νεολαία της ομογένειας, καθώς είναι κι αυτός παιδί του Νείλου. Οι ενδιαφερόμενοι να ξεκινήσουν σπουδοδρομία στην Αμερική (Colorado), μπορούν να επικοινωνήσουν με τον Τόνι μέσω διαδικτύου στο e-mail: thutzi@comcast.net

Ε.Ν.Ο.Α.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ
HELLENIC NAUTICAL CLUB OF GREEKS FROM EGYPT

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΑΡΙΘ. 11236/66 ΠΡΩΤΩΔ. ΑΘΗΝΩΝ

Αριθ. Πρωτ. + Ref.: 7551-Δ.Α./ I.K.

Άγιος Κοσμάς, 29/08/07

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Αξιότιμε κύριε,

Επιτρέψτε μας να σας ενημερώσουμε για ένα αίτημα των 160.000 εξ' Αιγύπτου Ελλήνων ψηφοφόρων, που θα προσέλθουν στις κάλπες την 16^η Σεπτεμβρίου τ.ε. Το αίτημα αναφέρεται στην ανανέωση χρησιδανείου για μια ακόμα 30ετία του μοναδικού Αιγυπτιακού Αθλητικού Σωματείου με έδρα τη Χερσόνησο Αγίου Κοσμά.

ΜΕΛΟΣ:

Ε.Ι.Ο.

Ε.Κ.Ο.Φ.Ν.Σ.

Ε.Ο.Κ.Κ.

Κ.Ο.Ε.

ΤΜΗΜΑΤΑ:

ΙΣΤΙΟΠΛΟΙΑ

ΚΩΠΗΛΑΣΙΑ

ΚΑΝΟΕ-ΚΑΓΙΑΚ

ΚΟΛΥΜΒΗΣΗ

ΥΔΑΤΟΣΦΑΙΡΙΣΗ

Εν συντομία αναφέρουμε, ότι ο χώρος όπου ανοικοδομήθηκαν οι εγκαταστάσεις του Σωματείου που στεγάζομαστε μέχρι σήμερα, μας έχει παραχωρηθεί με χρησιδάνειο, από το Ελληνικό Αθλητικό Κέντρο Νεότητας Αγίου Κοσμά (Ε.Α.Κ.Ν. Αγ. Κοσμά) το οποίο υπάγεται στη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού.

Το αρχικό χρησιδάνειο υπογράφηκε την 17/3/1967 για 20 (είκοσι) χρόνια, υπό τον όρο να επιδείξουμε αθλητική δραστηριότητα. Η δραστηριότητα που επιδείξαμε και που εξακολουθούμε να επιδεικνύουμε είναι αναμφισβήτητη, με διοικητικές συμμετοχές και διακρίσεις αθλητών μας σε Εθνικές Ομάδες, σε Παγκόσμια Πρωταθλήματα και Ολυμπιακούς Αγώνες.

Μετά τη λήξη του εν λόγω χρησιδανείου, ύστερα από μακρές και επίμονες ενέργειές μας, ανανεώθηκε για 10 (δέκα) επί πλέον έτη και συγκεκριμένα μέχρι την 16/3/1997. Έκτοτε δεν έχει ανανεωθεί και παρά τις συνεχείς μας προσπάθειες και τις προεκλογικές υποσχέσεις παραμένει σε εκκρεμότητα.

Με το κύρος που διαθέτετε σαν υποψήφιος Βουλευτής και ενδεχομένως Μέλος της προερχούς Κυβέρνησης, πιστεύουμε ότι θα στηρίξετε την επίλυση του προβλήματος που αποτελεί για μας ζήτημα επιβίωσης.

Για το λόγο αυτό, θα επιθυμούσαμε να είχαμε εγκαίρως την προσωπική σας τοποθέτηση επί του θέματος, ώστε και εν όψει των εκλογών να συμπεριληφθεί στο προσεχές φύλλο της Εφημερίδας των Αιγυπτιακών που βρίσκεται επί του πιαστηρίου, προκειμένου να ενημερωθούν σχετικά οι Αιγυπτιακές της Ελλάδας.

Ευχόμενοι κάθε επιτυχία στις προσεχείς εκλογές και στην πολιτική σας σταδιοδρομία γενικότερα, παρακαλούμε δεχθείτε τη συμπαράστασή μας στους αγώνες σας και την ειλικρινή μας εκτίμηση.

Για το Δ.Σ. του Ε.Ν.Ο.Α.,

Πρόεδρος
Δημήτριος Αχιλλόπουλος

Γ. Γεν. Γραμματέας
Μαρίνης Κυρίτης

Χερσόνησος Αγίου Κοσμά ΕΛΛΗΝΙΚΟ, Τηλ. 9819525-9856798 Fax 9820729
Ταχ. Θυρίες - Ρ.Ο.Β. 70214 GLYFADA 16-619 GR, Α.Φ.Μ. 090144711 Αργυρούπολη
(e-mail: enoa@otenet.gr) (web site: www.enoa.gr)

Το υπόμνημα αυτό το απέστειλε ο Ελληνικός Ναυτικός Όμιλος Αιγυπτιακών στους υποψήφιους Βουλευτές πριν τις εκλογές της 16^{ης} Σεπτεμβρίου.
Συντονιστής της προσπάθειας αυτής που έχει ξεκινήσει για τον ΕΝΟΑ και την ανανέωση του χρησιδανείου είναι ο Πρόεδρος του Συλλόγου μας κ. Νικόλας Βαδής.

ΧΡΗΣΙΜΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ «ΚΑΔΜΟΣ»	210 64 61 401
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Στην Αλεξάνδρεια Στο Κάιρο	002 03 48.22.890- 48.35.684- 48.24.577 48.35.839 & 48.25.198 002 02 51.00.013 & 51.03.516
ΜΕΤΟΧΙΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΝΑ ΚΑΪΡΟΥ	002 02 48.28.513 fax: 48.25.806
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΝΑ	002 069 347.03.43 & 347.03.48
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΚΑΪΡΟΥ	002 02 35.55.915 & 35.50.443
ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΚΑΪΡΟΥ	002 02 34.55.967 fax: 34.55.969
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟ	002 02 57.41.140
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΑΪΡΟΥ	002 02 259.33.372 & 259.13.945
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΚΑΪΡΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΛΛΑΣ	002 02 259.15.747
ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΚΑΪΡΟΥ	002 02 264.41.487
ΑΧΙΛΛΟΠΟΥΛΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΚΑΪΡΟΥ	002 02 26339783
ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ- ΚΑΪΡΟ	002 02 239.31.318 & 002 02 239.31.277
ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ	210 36.18.612 fax: 36.03.538
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	210 82.13.038 & 82.28.150
ΜΟΡΦΟΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ	210 36.32.824
EGYPT AIR	210 35.30.118

ΑΙΤΗΣΗ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΛΟΥΣ

ΕΠΩΝΥΜΟ : _____

ΟΝΟΜΑ : _____

ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΕΡΑ ή ΣΥΖΥΓΟΥ : _____

ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ : _____

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗΣ : _____

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ : _____

ΤΙΤΛΟΙ ΣΠΟΥΔΩΝ : _____

ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΠΕΤΕΙΟ ΣΧΟΛΗ

ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ (ΕΤΟΣ) _____ ☐

ΜΑΘΗΤΗΣ (ΕΤΗ) _____ ☐

ΔΑΣΚΑΛΟΣ (ΕΤΗ) _____ ☐

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ (ΕΤΗ) _____ ☐

ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ _____

Δ/ΣΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ : _____

ΠΟΛΗ _____ Τ.Κ. _____ ΤΗΛ: _____

Δ/ΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ : _____

ΠΟΛΗ _____ Τ.Κ. _____ ΤΗΛ: _____

ΧΩΡΑ: _____

ΚΙΝΗΤΟ ΤΗΛ: _____

FAX: _____

E- MAIL: _____

A.T./ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ: _____

Πρός

το Διοικητικό Συμβούλιο

του ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

Κύριοι,

παρακαλώ να εγκρίνετε την εγγραφή μου
σαν τακτικό/έκτακτο μέλος του Συλλόγου.

Προς τούτο, δηλώνω ότι έλαβα γνώση
του καταστατικού, το περιεχόμενο του οποίου
αποδέχομαι ανεπιφύλακτα

Με τιμή

— Αιτ —

_____ (υπογραφή)

Ημερομηνία : _____

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΛΗ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ

ΥΠΟΓΡΑΦΗ

1 _____

2 _____

(Συμπληρώνεται από το Δ.Σ. του Συλλόγου)

ΕΓΚΡΙΘΗΚΕ ΣΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ _____

Αριθμ. Μητρώου : _____

Ο Πρόεδρος

Ο Γεν. Γραμματέας